

בחדש האחרון הלך מאיתנו פסח מילין, משורר, עורך, אוהב אדם ועולם ואוהב גדול של השירה. משיריו האחרונים אפשר ללמוד שעדיין רצה כל כך להישאר, בשל אותה אהבה גדולה לעולם, לאדם, לשירה, משום שעדיין לא סיים את תפקידו.

מעט לפני מותו מסר לנו אסופת שירים של משוררים צעירים שבחר בקפידה, וקיווה להספיק לראותם בדפוס. במהלך השנה הקרובה, נקיים את הצוואה הזאת שהשאיר על שולחנו.

"לכתוב סיפור"

הגליון הקרוב מניח כמה נגיעות, כמעט אקראיות, על היריעה המסקרנת, שכל כך הרבה מתייחסים אליה, ובכל זאת, קשה להגדירה ממש - איך ולמה אני כותב. גל אורן במסתו הנרחבת על גוסטאב פלובר, מספר על הולדתה הלא קלה של היצירה המופתית מאדאם בובארי; צביה ליטבסקי מספרת על כתיבת ספרה האחרון, משה יצחקי כותב על השפעתו של אליעזר שביד על כתיבתו, איליה בר זאב, בשיחה עם רפי וייכרט, מספר על היותו למשורר בבגרותו. רות אלמוג כותבת על כאב גדול שהניע את מרתה רמון לכתוב אוטוביוגרפיה; האודיסיאה בתיאטרון, שימשה בסיס למחזור "שירי טרויה" של דוד לויין. סיפורו של נועם שדות "לכתוב סיפור" - מציע אפשרות אחרת, פנטזיונרית כמעט, לדלק המניע את כתיבתו. אין ספק גם, שהשאלה והתשובה טמונות כמעט בכל מה שנכתב. נגיעות, כאמור.

עוד בגליון מבחר שירים של משוררים צעירים, לדוגמה, קונסטנטין מושקוביץ' שזה פרסומו הראשון והמשוררת גיטל סימקוביץ; ושל משוררים ותיקים יותר, מרדכי גלדמן, משה דור, חוה פנחס כהן, רוגי סומק ואחרים.

*

הערה לתשומת הלב: דוד אדלר משיב כאן ל"וידויו של ישראלי מבולבל", ששטח בגליון הקודם יובל גלעד.

קריאה מהנה

ושתהיה שנה טובה

מיכאל בסר, עמית ישראלי-גלעד

פסח מילין

שורשים

הַאֲדָמָה לְבִשָּׁה
אֶת שְׁלֵמַת הַלֶּכֶן

כָּבֵר לֹא נִקְרָשֶׁת
הַרְגָּבִים הוֹפְכִים
לְמִים

זֹרְמִים עֲצָמָם
לְדַעַת
הוּא כִּמְהָ הִיא יוֹדַעַת
לְקֶשֶׁר אֶת הַשָּׂרָשִׁים

שֶׁל הַמָּחֵר
עִם אֵלֶּה שֶׁל הָאֶתְמוֹל
לֹא מְשַׁנָּה כִּמְהָ זְמַן עֶבֶר
הַשָּׂרָשִׁים הֵם שָׂרָשִׁים
עִם רַגְלִים וְעִם לֵב
וְעִם רֹאשׁ

ט"ז תמוז תשס"ז 2.7.2007

מתוך הכל פתוח ספרו האחרון של פסח מילין
אשר ראה אור ב'ספרי עתון 77' בשיתוף 'ספרא'

פסח מילין, 1985 צילם: מיכאל בסר